

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Y. R.**,
se sídlem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 3. 2018, č. j. JMK 38245/2018, sp. zn. S-JMK
29680/2018/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2018, č. j. ODSČ-64826/17-88 (dále též „prvostupňové

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s ustanovením

§ 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, přičemž porušení pravidel silničního provozu daným vozidlem spočívalo v neoprávněném stání, když:

- 1) porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku
dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno
(dále jen „MP“) na pozemní komunikaci Uhelná 11b v Brně dne 4. 1. 2017 v 13:59 hod;
- 2) porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku
dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno MP na pozemní komunikaci Uhelná 11b v Brně dne 22. 2. 2017 v 17:45 hod;
- 3) porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku
dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno MP na pozemní komunikaci Uhelná 11b v Brně dne 13. 3. 2017 v 15:38 hod;
- 4) porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, mající znaky přestupku
dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno MP na pozemní komunikaci Uhelná 11b v Brně dne 17. 3. 2017 v 16:33 hod.

3. Za spáchání přestupků provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3

ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) a § 125g odst. 3 silničního zákona, ve znění účinném v době spáchání přestupků, a ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.,

o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení

§ 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 14. 5. 2018, doručené zdejšímu soudu téhož dne, shrnul žalobce své žalobní námitky do celkem devíti bodů, pojmenovaných: není odložení věci;

nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce); sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, uvedení irelevantních ustanovení; sankce – právní úprava; sankce – výše; nestanovení času přestupku; nesrozumitelný popis a kvalifikace protiprávního jednání; stání; protiústavnost.

5. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
6. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 7. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. Dále konstatoval, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání a všechny žalobní námitky mohl uplatnit již v odvolání. Pokud tuto skutečnost nenamítal v průběhu řízení, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. Je to přitom odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s právní úpravou. Úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, tudíž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitk zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem.
9. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
10. Žalovaný měl za to, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona, když správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť sdělená osoba řidiče nebyla kontaktní a je sdělována taktéž v jiných řízeních. Správní orgán I. stupně proto řízení odložil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný nepovažoval žalobce za přímo postiženou osobu ve smyslu ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, proto byl přestupek odložen v souladu s právními předpisy.
11. Odkaz na ustanovení § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce považoval žalovaný s ohledem na ostatní skutečnosti a judikaturu Nejvyššího správního soudu za dostačující.
12. Sankce byla uložena dle právní úpravy v době spáchání správního deliktu, kdy se ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona týkalo určení výše pokuty. Žalovaný nepovažoval uvedení ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, podle kterého se určuje výše sankce,

za nesprávné. V rozhodnutí bylo vycházeno ze silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017, kdy se v zákoně nacházelo ustanovení § 125g odst. 3 silničního zákona týkající se společného řízení.

13. Správní orgán neshledal důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty. Správní orgán nemá povinnost sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či žalobě nepodal.
14. Správní orgán I. stupně rovněž dostatečně odůvodnil, proč byla uložena sankce na horní hranici zákonného rozpětí.
15. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je dle žalovaného přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání. Pak je tedy dostatečně určité popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti.
16. Pokud žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly, že by vozidlo stálo, žalovaný konstatoval, že došlo k porušení ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, podle kterého je povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích řídit se mj. dopravními značkami. Vozidlo žalobce bylo zaparkováno s neplatným parkovacím lístkem, nebo bez parkovacího lístku za dopravní značkou IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“, resp. v oblasti označené svislou dopravní značkou IP 13c. Nebylo tedy nutné posuzovat, zda došlo k neoprávněnému stání nebo zastavení, když ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek.
17. Povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s ústavou, což dovodil Ústavní soud.
18. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení před správními orgány nedošlo k porušení práv žalobce. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
20. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
21. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
22. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí

nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

23. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“
24. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně,

a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

25. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze

považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

26. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
27. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
28. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
29. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
30. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

31. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
32. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého*

případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

33. Krajský soud k tomu poté předeseílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

34. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Odložení věci

35. Žalobce uvedl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, jelikož žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Žalobce je dle svého názoru osobou, která je jednáním podezřelého řidiče vozidla na svých právech dotčena, neboť právě jemu je dáváno jednání řidiče k odpovědnosti.
36. Podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
37. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
38. Podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 *pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady,*

doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.

39. Krajský soud má s ohledem na znění rozhodných ustanovení za to, že žalobce podle ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo jej možné považovat za osobu přímo postiženou spácháním přestupku, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobce nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z těchto důvodů by žalobce nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. Provozovatel vozidla nebyl přímo postižen spácháním přestupku, jelikož by byl dotčen teprve tehdy, pokud se osobu přestupce nepodařilo vypátrat, tedy byl přímo postižen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Lze rovněž zmínit, že o osobě přímo postižené spácháním přestupku zákon o odpovědnosti za přestupky hovoří na vícero místech (např. ustanovení § 71, § 79 a § 82), z těchto je přitom zjevné, že takovou osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče). Pokud tedy správní orgán I. stupně žalobce jakožto provozovatele vozidla nevyrozuměl o odložení věci a tuto skutečnost toliko poznamenal do spisu, byl jeho postup zcela správný a nelze v něm shledávat žalobcem namítanou vadu řízení.
40. K tvrzení žalobce v žalobě ohledně možnosti domáhat se ochrany zásahovou žalobou proti odložení věci se výstižně vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44A 21/2018-60: „V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcová úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobu proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10As 210/2016-66 takto: Nejvyšší správní soud povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9As 57/2008-35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offo, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověřování postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně činí. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního

soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl ostatních týká výhradně jejich zájmu.“ NSS zdůraznil, že ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti“. Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst.

4

zákona

o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany soudu. V případě žalobce došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, a to ve znění účinném do 30. 9. 2015, ani ve znění citovaným žalobcem od 1. 10. 2015.“ Krajský soud neměl důvod se od citovaných závěrů nikterak odchýlit.

41. Krajský soud má proto s ohledem na vše výše uvedené za to, že byly naplněny podmínky k projednání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona, neboť správní orgán I. stupně nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, přičemž žalobce ani správním orgánem I. stupně učiněné kroky nezpochybnil.

42. Námitka proto není důvodná.

Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti

43. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 silničního zákona se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.

44. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona doslovně stanovuje, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

45. Je pravdou, že v ustanovení § 10 silničního zákona je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení měl být zhodnocen jako nedostatečný. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl vhodným řešením), ale tento je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tudíž nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu, a vymezení porušeného ustanovení tak lze považovat za dostatečné (srov. žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 208/2016).

46. Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, v návaznosti na něž krajský soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně z pohledu formulačního ob stojí.

Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl způsob porušení pravidel silničního provozu vozidlem, to, jaká povinnost měla být porušena, a že toto jednání mělo znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Zároveň konstatoval, že specifikovaným jednáním se žalobce měl dopustit přestupků provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona.

47. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmá jak odkazující norma, tak norma, která měla být porušena řidičem vozidla, i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován. Zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Ani této námitce proto soud nemohl vyhovět.

Sankce

48. Další žalobní námitkou brojil žalobce proti přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o sankci.
49. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Správní orgán I. stupně ve výroku odkázal na § 125f odst. 3 silničního zákona účinného v době, kdy byl spáchán přestupek (tj. do 30. 6. 2017), tedy ve stavu před novelou silničního zákona, kdy tento stanovoval, že *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.* Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlá znění, v bodě 40 stanovil, že *v § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.* Správní orgán I. stupně tuto změnu reflektoval, když v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 7 uvedl, že posuzoval správní trest za přestupek provozovatele vozidla podle zákona účinného do 30. 6. 2017, jelikož nová úprava účinná od 1. 7. 2017 není pro provozovatele příznivější. Zcela adekvátně na ní reagoval rovněž žalovaný závěrem svého rozhodnutí na straně 7, kde rozebíral otázku aplikovatelnosti znění zákona na daný případ.
50. Skutečnost, že se jedná o blanketní normu, není sporná, nicméně správní orgán ve výroku o sankci dále jasně odkázal na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, a to opět ve znění účinném v době spáchání přestupků. Blíže neustanovený řidič se měl dopustit porušení povinností mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Silniční zákon ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, tj. do 30. 6. 2017, upravoval rozmezí pokuty za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona tak, že *od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm.*

- f) bodů 1 a 4
a písm. k). Ve znění účinném do 30. 6. 2018 taktéž silniční zákona upravoval rozmezí pro vytýkaný přestupek shodně, a to stále prostřednictvím ustanovení § 125c odst. 5 písm. g), které stanovilo, že za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
51. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
52. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodové zprávě uvedl: „Pachateli lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má být užito jako celku. Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval.“
53. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu ve všech předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Žalovaný správně zhodnotil všechny úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, není nutné postupovat podle zákona pozdějšího, neboť tento není pro žalobce příznivější. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem správního orgánu I. stupně i žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěli správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užita dosavadní právní úprava.
54. Správní orgán I. stupně rovněž ve svém rozhodnutí správně odkázal na ustanovení § 125g odst. 3 silničního zákona ve znění účinném v době spáchání přestupků (tj. do 30. 6. 2017), neboť správní orgán I. stupně projednával více přestupků (dříve správních deliktů) žalobce jakožto provozovatele vozidla, o kterých byl povinen vést společné řízení. Ani v tomto ohledu tedy nelze správnímu orgánu I. stupně ničeho vytknout.
55. S námitkou žalobce, že nová hmotněprávní úprava sankcí měla najít odraz v mimořádném snížení pokuty nebo v upuštění od správního trestání, krajský soud souhlasit nemůže. Mimořádné snížení pokuty upravuje § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, které stanoví, že je možné pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem

stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravu dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud

např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“. Okolnosti spáchání vytykaných přestupků provozovatele vozidla rozhodně nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se totiž o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními silničního zákona, přičemž veškeré rozhodné okolnosti byly správními orgány správně vyhodnoceny. Citované ustanovení tedy na případ žalobce aplikováno být nemohlo, a to už jen z toho důvodu, že byl žalobce ve společném řízení postížen za spáchání vícero přestupků provozovatele vozidla. Pokud jde o žalobcem zmiňované upuštění od uložení správního trestu, tuto možnost upravuje § 43 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani ten však v daném případě vůbec nepřípadal v úvahu, neboť pro jeho aplikaci nejsou splněny tam uvedené podmínky. Navíc byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, za který mu bylo možno uložit pokutu (a také byla uložena) podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona a od uložení sankce dle tohoto ustanovení nelze v rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla upustit.

56. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nepochybili, když k mimořádnému snížení výše sankce ani k upuštění od uložení správního trestu nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli.
57. Ani s námitkou, kterou žalobce brojil proti výši pokuty, se krajský soud nemohl ztotožnit. Dle žalobce správní orgány neprovedly zákonnou správní úvahu o výši ukládané sankce a nepřihlédly při uložení pokuty k žádné polehčující okolnosti, když naopak přihlédly pouze k okolnosti přitěžující.
58. Krajský soud k tomu uvádí, že podle ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,

d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, i) u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou demonstrativní, není ani třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich. Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce, aby nebyla svévolná a pouze obecně odůvodněná.

59. Krajský soud je přesvědčen, že správní orgány při výměře sankce přihlédly ke všem relevantním okolnostem, které vyšly v posuzované věci najevo, a výši sankce přesvědčivě zdůvodnily. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo konkrétně stran uložené sankce uvedeno: „Při konkretizování správního trestu správní orgán přihlédl k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Podstatou přestupku je odpovědnost provozovatele za užívání vozidla v souladu s pravidly silničního provozu při splnění povinností řidiče. V souladu s principem proporcionality odpovídá provozovatel vozidla stejnou měrou, kterou by odpovídal řidič za porušení zákonné povinnosti v rámci řízení o přestupku, pokud by byl znám. (...) I so hledem na výše zmíněný princip je třeba zmínit, že ze strany správního orgánu bylo provozovateli nabídnuto několik způsobů vyřízení věci. (...) Správní orgán uložil správní trest ve formě pokuty na horní hranici zákonné sazby, když jako přitěžující okolnost posoudil vícenásobné porušení zákona provozovatelem vozidla. Správní orgán na tomto místě zdůrazňuje preventivní funkci správního trestu, od které se očekává, že provozovatel vozidla bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající mu ze zákona o silničním provozu.“

60. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, ukládání sankcí za přestupky, a tudíž

i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu volit některé

z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze pouze v případě překročení zákonem stanovených mezí tohoto uvážení nebo v případě jeho zneužití (např. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014-26). Limit pro soudní přezkum úvahy správních orgánů, pokud jde o určení výše uložené pokuty, plyne z konstantní judikatury správních soudů, která v rámci otázky omezení volnosti úvah správních orgánů v mezích správního uvážení vychází z toho, že míra volnosti této jeho reakce je omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.

Úvaha správních orgánů musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.

61. Je třeba poznamenat, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obsahuje vedle konstatování zákonných kritérií pro uložení pokuty též určitou úvahu, na základě níž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu v dané výši. Nelze ostatně přehlédnout, že sám žalobce na odůvodnění výše uložené pokuty reaguje. Pokud by se správní orgány výslovně ve svých rozhodnutích nezabývaly okolnostmi a kritérii, které žalobce zmiňuje ve své žalobě, samo o sobě by to ještě nepředstavovalo libovůli správních orgánů při určení výše uložené pokuty, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí správních orgánů zrušit. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je nicméně patrné, že se správní orgán I. stupně okolnostmi, jejichž zohlednění se žalobce dovolává v podané žalobě, zabýval, když uvedl, že přihlédl k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Je tudíž zřejmé, že správní orgány jednotlivé – dle názoru žalobce polehčující – okolnosti nepochybně hodnotily, avšak v kontextu posuzovaného případu jim nepřisoudily zásadní význam, který by vyžadoval jejich bližší konkretizaci v odůvodnění rozhodnutí o výši pokuty. Krajský soud považoval výše citované úvahy správních orgánů za logické a učiněné v rámci zákonných mezí správního uvážení. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů lze v tomto směru shledat dostatečným. V posuzovaném případě o překročení mezí diskrece správního orgánu nebo o jejím zneužití hovořit nelze. Zákon umožňuje uložit pokutu od 1 500,- Kč do 2 500,- Kč, přičemž v konkrétním případě byla uložena pokuta při horní hranici zákonného rozpětí. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce proti uložené pokutě ani v odvolání konkrétně nebrojil. Správní orgán ve svém rozhodnutí odůvodnil výši uložené pokuty. Jak již bylo uvedeno, v odvolání žalobce na žádnou polehčující okolnost, kterou by měl správní orgán zohlednit, ani nepoukazoval. Rovněž je nezbytné připomenout, že správní orgán projednával ve společném řízení celkem 4 totožné přestupky provozovatele vozidla. Z hlediska výše uložené sankce nutno dodat, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů.
62. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného je v tomto kontextu srozumitelné a jasně přezkoumatelné. Správní orgány se kromě zákonného rozpětí pokuty ve svých rozhodnutích rovněž dostatečně a srozumitelně zabývaly tím, zda byla pokuta uložena na spodní či horní hranici zákonného rozpětí a z jakého důvodu správní orgány ke zvolené výši pokuty přistoupily.
63. Ani předmětná námitka tak není důvodná.

Nestanovení času přestupku

64. Jestliže žalobce namítal, že z výroku vyplývá toliko údaj o čase, kdy MP údajné protiprávní jednání zjistila, musí soud uvést, že u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec a vymezit celkovou dobu jejich

trvání. Soud má za to, že požadavek na prokazování skutkového stavu, který vyplývá z této žalobní námitky, by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.

65. Podstatné pro trestnost jednání v souzené věci je tedy to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče městskou policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných městskou policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem.
66. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič, případně provozovatel vozidla, stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 dní (každý den na tomtéž místě), byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání – neoprávněné stání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce.
67. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně popsal deliktní jednání a v souladu s již výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 („Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání. Stejně tak fotografie a další listiny povedené jako důkaz jasně identifikují místa stání vozidla, jakož i fakt, že toto vozidlo stálo v místech, kde to není dovoleno. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu jasně vymezují, kde se delikty staly, a závěr, že byl spáchán na pozemní komunikaci Uhelná 11b v Brně dne 4. 1. 2017 v 13:59 hod, dne 22. 2. 2017 v 17:45 hod, dne 13. 3. 2017 v 15:38 hod a dne 17. 3. 2017 v 16:33 hodin, je jimi dostatečně odůvodněn, pročez krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

Nesrozumitelný popis a kvalifikace protiprávního jednání

68. Žalobce namítal také nedostatečné vymezení způsobu spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť ve výroku nebylo srozumitelně popsáno, v čem protiprávní jednání žalobce spočívalo, ani jak bylo kvalifikováno. Ani tato námitka není důvodná. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v „v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na

pozemní komunikaci Uhelná 11b v Brně dne 4. 1. 2017 v 13.59 hodin / 22. 2. 2017 v 17.45 hodin / 13. 3. 2017 v 15.38 hodin / 17. 3. 2017 v 16.33 hodin.“

69. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů (nyní přestupků) musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 -73, podle něhož
výrok
rozhodnutí
o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].
70. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Krajský soud připouští,
že vymezení způsobu spáchání přestupku nebylo zcela specifikováno – nebylo výslovně uvedeno, že vozidlo žalobce stálo ve všech případech za značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, nicméně je ještě akceptovatelné. Vedle slovního spojení „neoprávněné stání“ totiž popis skutku obsahuje i ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, dle kterého je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích *řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*. Vzhledem k tomu si proto lze z výroku prvostupňového rozhodnutí učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež je navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a také obsahem správního spisu. Žalobce ostatně ani blíže nekonkretizoval, v čem přesně spatřoval újmu, jež mu shora popsáním vymezením skutku vlastně vznikla.

Stání

71. K žalobnímu bodu brojícímu proti závěru, že vozidlo „stálo“, soud konstatuje, že ustanovení § 2 písm. n) a o) silničního zákona definuje, že *stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení a zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*. Jak je patrné ze správního spisu, v době kontroly vozidla MP se ani v jednom z vytykaných případů u vozidla nikdo nenacházel, tzn., že nikdo nevystupoval ani nenastupoval, ani nenakládal či neskládal náklad, tudíž se nemohlo jednat o zastavení vozidla, nýbrž se v daném případě jednalo toliko o stání vozidla. Žalobce přitom ani v průběhu správního řízení či v podané žalobě neuváděl konkrétní skutečnosti, které by o pouhém zastavení jeho vozidla svědčily. Uvedené jednání neodpovídá definici zastavení citované výše. Správním
orgánům
se v projednávané věci podařilo dostatečně prokázat, že předmětné vozidlo ve všech posuzovaných případech stálo, nikoliv zastavilo. Z předložené fotodokumentace bez jakýchkoliv pochyb vyplývá, že předmětné vozidlo bylo uvedeno do klidu, avšak jeho řidič se v něm, ani v nejbližší dohledové vzdálenosti, nenacházel. U vozidla či v jeho blízkosti se nenacházely žádné osoby, u kterých by bylo zřejmé, že prováděly neprodlený
nástup

či výstup, ani tam nebyl složen náklad, který by mohl být neprodleně naložen nebo složen. Rovněž není na přiložené fotodokumentaci zachyceno, že by řidič učinil sebemenší pokus o doložení toho, že se jedná o časově omezené zastavení, ať už použitím výstražných světel apod. Lze přitom poznamenat, že v daném případě nicméně nebylo ani nutné posuzovat, zda vozidlo neoprávněně stálo nebo zastavilo, neboť evidentně stálo (parkovalo) v oblasti označené značkou IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“, přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn žádný platný parkovací lístek.

72. Pokud žalobce napadá v tomto směru rovněž výrok prvostupňového rozhodnutí, které obsahuje časový údaj spáchání protiprávních jednání s vymezením vždy konkrétně na určenou minutu (tj. 13:59 hod, 17:45 hod aj.), má krajský soud za to, že i takto označený časový údaj spáchání protiprávních jednání může obstát. Z obsahu správního spisu totiž jasně plyne, že správní orgány neměly jakýkoli jiný důkazní prostředek stran určení jiného časového okamžiku páchaní protiprávních jednání. Pokud by tedy správní orgány určily jiný časový okamžik, musely by zjevně spekulovat, což by bylo nezákonné. Krajský soud má rovněž s ohledem na výše uvedené za to, že toto časové určení ob stojí i ve vztahu k znakům stání dle silničního zákona. Silniční zákon totiž nestanoví přesný, jednoznačný časový interval, během něhož se jedná bez dalšího o zastavení, resp. o stání vozidla. Naopak tyto instituty váže na splnění zcela jiných kritérií, a to na nezbytnou dobu nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Pokud s ohledem na výše popsané skutkové okolnosti bylo zřejmé, že již v okamžiku, kdy zasahující policisté prováděli kontrolu předmětného vozidla, se nejednalo o zastavení, nebylo na místě, aby policisté na místě zůstali několik desítek minut, aby ověřovali skutečnosti, které byly zjevné na první pohled, a to, že vozidlo bylo uvedeno do klidu na dobu delší než nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.
73. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že se jednalo o stání, a námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Protiústavnost

74. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o

silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka protiústavnosti pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS. 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

75. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
76. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění

údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující

se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

77. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

78. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
79. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
80. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
81. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. května 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.